

og standsede foran hende. „Nu kan vi rejse, Hansine, saasnart jeg har faaet Bevillingen.“

Hun sad foroverbøjet med Armene paa sine Knæ og saae ned paa sin ene Skonæse, hvormed hun kradsede i den vaade Jord.

„Ja se, Emanuel . . . det var det, jeg vilde sige dig,“ begyndte hun, og det lød, som om hun havde Møje med at faa Ordene frem — „jeg kan ikke tage med dig ind til København.“

„Hvad vil det sige? . . . Hvad mener du?“

„Jeg mener . . . ikke straks,“ rettede hun sig selv, da hun mærkede, at Emanuel ikke havde den ringeste Anelse om hendes Hensigt. „Jeg er altfor fremmed for alting derinde; jeg vilde bare blive dig til Besvær, indtil du faar ordnet dine Forhold og skabt dig en Stilling og indrettet et Hjem . . . jeg kan jo sletikke være dig behjælpelig med nogenting. Og forresten trænger jeg ogsaa til at være lidt i Ro med mig selv. Alting har været saa forstyrret i den sidste Tid.“

„Ja, det kan der maaske være noget i,“ sagde Emanuel og begyndte paany at spasere frem og tilbage foran Bænken. „Men jeg vil dog sige dig, at her neppe vil blive behageligt for dig at være. Jeg mærkede det blot ved at køre gennem Skibberup idag; vi boer ikke længere mellem Venner, men mellem hadefulde Fjender.“

„Aa ja, det har jeg netop tænkt mig. Derfor har jeg ogsaa ment, at jeg kunde tage ud til Ane og være hos hende en Tid. Vi snakkede lidt om det forleden; hun sagde, at der var et Par Stuer i deres nye Hus, som de ikke brugte; dem kunde jeg godt faa overladt, sagde hun.“

„Hos Ane? Ude i Skallinglandet! Hvad tænker du dog paa, Hansine? Mellem de tøjlesløse Mennesker!“

„Aa, det har vist ikke saa meget paa sig med det Uvæsen, som man har snakket om, . . . det sagde ogsaa Ane; og hun lod da heller ikke selv til at have lidt nogen Slags Nød.“

„Men det gaar alligevel ikke an; . . . det gaar ikke an for Børnenes Skyld, Hansine! Det er jo dog nu baade dit og mit Ønske, at de kommer lidt bort fra de Paavirkninger, som de hidtil har levet under . . . og særlig for Sigrids Vedkommende er det sik-